

HET VROUWENHUIS

DOOR A. VAN HAERSOLTE-VAN HOLTHE TOT ECHTEN

III

WANNEER ik weer in 't vrouwenhuis kom, is 't oud jaar, een stil, grijs oud jaar ditmaal, strak en eentonig, maar dat wel zijn eigenaardige inwerking heeft.

Door dribbelt rond; in d'r handen heeft ze een kleinen, groenen gieter, twee teeder gekweekte, twee vuurroode geraniums gaan straks — van 't oude in 't nieuwe — op haar plank.

„Gunst,” zegt ze, terwijl ze pal stilstaat met d'r gieter, „komt u nou al wenschen, dat is vriendelijk van u.”

Het is me dan direct al even pijnlijk, want neen, alleen om te wenschen kwam ik niet; ik ben hier vandaag verschenen met verborgen bedoeling, namelijk om iets naders te hooren van Door's laatste dienst. Het is gek zooals je dat te pakken kan hebben, oude vrouwtjes smakelijk vertellen, het is gek zooals je dan naar nog een verhaaltje verlangt.

Maar ik voel heel goed, over zoo'n onderwerp kun je maar zoo niet beginnen, de tijden moeten rijp zijn, desnoods ben je een beetje behulpzaam daarmee. Ik weet het wel: tot iedere gebeurtenis, eerst zijn er de préliminaires en daarom, Doortje, begin ik aldus:

„Wat heb jij toch altijd een prachtige bloemen, dat is wel iets zeldzaams in dit seizoen.”

„Blomme!” zegt Door, „liefde en geduld mot je der voor hebbe. Buurvrouw,” prevelt Door, „het in blomme niet zoo'n sjenie.”

„Door, in je laatste dienst, bij dien heer Tempelman, was je daar eigenlijk lang?”

Iets had me moeten waarschuwen, iets in m'n fijnere gevoelens, want, zoowaar als een jonge hinde is de oude Door nu verschrikt.

„Praat me der niet van,” zegt Door.

Heeft dan ten slotte dat iets me niet gewaarschuwd en heb ik toch doorgedreven langs onwaardig slinksche wegen en dus, ik moet 't bekennen, tegen beter weten in.

„Door,” vraag ik opgewekt, „geef me nog een lekker kopje koffie; in de familie is het beroemd zooals jij koffie zet. En, Door, je moet vooral de groeten hebben van mijn papa. Zeg, van dien mijnheer Tempelman, heb je daarvan ook een portret?”

„Vraag me der niet naar,” zegt Door, maar ze fixeert strak een commode; zoo'n commode, waarover een monster van een gele antimacassar is gespreid; boven op de antimacassar staat een koperen bel.